

— 'Ω! δὲν μοι στέλλει ἀμνὸν ὁ Νότης μου, εἶπε κληπουμένη τὸ δέρας, κριόν. Ἄς χαρῆ τὸ χωρίον.

Ἐτινάχθη. Ἐνόμισαν ὅτι κρατεῖ εἰς τὴν ἀγκάλην προσφιλές τι, τὴν ζωὴν τῆς αὐτῆς, καὶ ἐσφιγγεν ἐσφιγγε τὸν ὄγκον.

Ἐφθασε τέλος εἰς τὴν πτωχὴν τῆς καλύβης... ἔλυσε τὸ δέρας!..

Ἄ! καλὴ μητέρα! Ἄ! τάλαινα, τάλαινα Νάσσω!

Ὁ Νότης αἰμόφυρτος ἦτο ἀκέφαλος ἐντὸς τοῦ δέρατος.

Δὲν ὠλόλυξεν ἡ Νάσσω, δὲν ἐκόπη... γλυκὰ γλυκὰ ἔδυσεν. Εἶχε κλίνει νεκρά πρὶν ἔτι ἐννοήσῃ καλῶς. Μόνα τὰ χεῖλη τῆς ἔζησαν μικρὸν καὶ ἀναδευόμενα ἐστέναζον: Νότη μου, Νότη μου, Νότη μου...

X

Ὁ Βέης εἶχεν ἔλθει ἐπὶ τοῦ μαύρου ἵππου.

— Ὡραὶ βοσκέ, τῷ εἶπε, βλέπω μειδιάς ἤδη. Νουσταλγεῖς ἔτι;

— 'Ω! δὲν λησμονῶ τὴν μητέρα μου, εἶπεν ὁ γλυκὸς Νότης.

— Ἄγεις τὴν ποιμνὴν εἰς παχειὰν πόαν, ὦραϊτε βοσκέ; ἤρώτησεν ὁ Βέης ῥίπτων βλέμμα ταχὺ ἐπὶ τῆς ποιμνῆς.

Ἄλλ' ἐνεφώθη οἱ λευκοὶ τοῦ ἀμνοῦ δὲν ἔβασκαν πλέον.

Δύο ῥόδα τὴν ἄλλην προβαλὸν ὠχρίασαν ἰδόντα τὸ μειδίαιμα τοῦ Βέη. Παρεφύλαξε καὶ εἶδε τὸ ἔργον τοῦ Νότη καὶ ὅτε ἡ ἀυγὴ τοῦ πάσχα ἐγάρραζε τὰ ῥόδα ἐπνίγοντο εἰς ῥύζα αἱμάτων.

Ὁ Βέης εἶχε σπάζει τὸν Νότην, καὶ ἔστελλε ὦραϊον ἀμνὸν τῇ Νάσσῳ.

Αἱ ἀγρότιδες ἐστόλισαν τὴν Νάσσω καὶ τὸν Νότην μὲ εἴσομα ἄνθη.

Αἱ βουκολίδες ἐπλεξαν στέφος καὶ ἔστειλαν τὴν καρδίαν τοῦ ἀνόμου Νότη, ἀφῆκαν τὴν κόμην των νὰ παίξῃ μὲ τὰς αὖρας καὶ ἤρξαντο ἀρέητου ὠδῆς. Αἱ λαμπάδες τοῦ πάσχα ἦσαν κηρία τῆς ταφῆς των.

Ἐτάφθηκαν τὴν ἡμέραν καθ' ἣν μέγα καὶ ἄγιον κροτεῖ τὸ φίλημα.

Τὸ χωρίον ἐθρήνησεν ὄλον. Ἐσίγων τὰ χεῖλη, ἀλλ' ἐλάλει τὸ δάκρυ.

Τοὺς ἔθαψαν παρὰ τὴν κλαίουσαν ἐκείνην ἰτέαν, ὅπου τσακίς ἐστέναξεν ὁ αὐλὸς τοῦ Νότη. Ὑπόλευκος πέτρα μὲ πράσινα βρύα δεικνύει τῆς Νάσσω καὶ τοῦ Νότη τὸ

μ. ν. ἡ. α.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΣΑΝΑΝΤΗΣ

Ἐτῶν 29, γεννηθεὶς ἐν Σαλδίᾳ, ἀποπειραθεὶς δὲ νὰ δολοφονήσῃ τὸν βασιλέα τῆς Ἰταλίας Οὐμβέρτον καὶ τὸν πρωθυπουργὸν Καϊρόλην.

ΟΥΜΒΕΡΤΩ, Β'

ΒΑΣΙΛΕΙ ΙΤΑΛΙΑΣ

Α'.

Ὅχι, δὲν εἶναι Ἰταλὸς ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος· Δὲν ἐγεννήθη—ψεύδονται—ὅπου ἀνθεὶ ὀκρῆνος· Κ' ἐρωτικῶς συμπλέκεται ἡ δάφνη καὶ τὸ ῥόδον· Ὅχι, δὲν εἶναι Ἰταλὸς ὁ νόθος τῶν τριάδων! Μητέρα ἐκεῖνου Ἰταλίς; τοιοῦτος δολοφόνος· Γεννατ' ἐκ γυναικὸς ποτέ, ἀνθρώπου εἶναι γόνος; Μητέρα ποῖαν δύναται ἐπὶ τῆς γῆς νὰ δείξῃ; Ὅστις τὸν σκύμνον ἤθελε τοῦ Βίκτωρος νὰ πλήξῃ; Τοῦ Βίκτωρος ὁ ἀτεθῆς, τοῦ Βίκτωρος τὸ τέρας· Ἄ, ὄχι· ἀλλαχοῦ τὸ φῶς θὰ εἶδε τῆς ἡμέρας...

Ἐκεῖ ὅπου τῆς Ἀφρικῆς ἐγχυμονοῦν τὰ στήθη· Τὴν λύσσαν καὶ τὴν ἐχιδῶνα, ἐκεῖνος ἐγεννήθη· Ἡ πέραν, εἰς τὸ ἔρεθος τῶν Πόλων καὶ τὸ ψῦχος, Ὅπου ζωῆς δὲν ἤχησεν οὐδεὶς ἀκόμα ἦχος· Εὐρέθη αἶφνης· μήτε· Ἡ ζοφερά πατρίς αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς δὲν κεῖται... Ἐκ τοῦ ἀγνώστου ἔρχεται· ἀμήτωρ, πάντῃ μόνος· Δὲν ἔχει ἐθνικότητα ποτέ ὁ δολοφόνος! Ἐκεῖνος Ἰταλὸς; ποτέ· οὐδ' ἀνθρώπος ἀκόμα· Τίς εἶναι δὲν θὰ δυνηθῇ κἀνὲν νὰ εἶπῃ στόμα,